

SANGU MANDANNA

RENDKÍVÜLI
Boszorkák
IGEN TITKOS
TÁRSASÁGA

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Sangu Mandanna: *The Very Secret Society of Irregular Witches*
First published in 2022 by Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Nagy Mónika Zsuzsanna

Szerkesztette
Bartók Flóra

Borítóterv
Katie Anderson

Borítóillusztráció
Lisa Perrin

ISBN 978-615-640-718-4

Minden jog fenntartva

© Sangu Mandanna 2022

© Ventus Libro Kiadó 2024

© Hungarian translation Nagy Mónika Zsuzsanna 2024

*Steve-nek, mert legfőbb ideje,
hogy neked is ajánljak egy ilyen...*

ELSŐ FEJEZET

Az Igen Titkos Boszorkatársaság minden harmadik hónap harmadik csütörtökjén találkozott, és esetükben ez volt az egyetlen állandó tényező. Soha nem találkoztak kétszer ugyanazon a helyszínen – a legutóbbi összejövetelnek például Belinda Nkala nappalija adott otthont, és frissen sült pogácsa is várta a boszorkányokat, előtte pedig Agatha Jones kertjében gyűltek össze, verőfényes napsütésben. *Ezúttal*, ezen az esős októberi délutánon a Külső-Hebridákon találkoztak egy kicsiny, elhagyott mólón.

Igen, egy mólón, a Külső-Hebridákon. *Októberben*.

Egyébként a társaságot nem is úgy hívták, hogy Igen Titkos Boszorkatársaság. Valójában nem hívták sehogy, Mika Moon éppen ezért jutott arra, hogy ő maga áll elő valamilyen névvel. Több lehetőséget is meghányt-vetett magában, mint a Szabálytalan Boszorkák Egylete vagy a Szupertitkos Boszorkányos Boszorkatársaság. Az utóbit még talonban tartotta.

A lehetetlen nevek leginkább Primula bosszantására születtek. Primula volt a csoport igen rátermett főnöke, és feltehetően ő maga bízta meg saját magát valamikor a megelőző nagyjából száz év egy pontján. (Mika részéről itt némi túlzásról lehet szó, azt azonban lehetetlen lett volna megmondani, milyen idős volt ténylegesen Primula. Ő maga mindenesetre nem árulta el.)

Mika most, amennyire csak tudta, a kabátjába bugyolálta magát, és türelmetlenül hintázott előre-hátra a sarkán, míg a többi húsz boszorka is lassan összegyűlt a mólón. Na, még egy dolog, gondolta, ami nem változik: a létszámunk. Mika azok között volt, akik a legkésőbb kerültek a csoportba, amely semmiféleképpen sem társaság, és már ő is csaknem tíz éve tag, vagyis immár elég régóta nem fogadtak senkit újonnan a soraikba. Ez persze nem azt jelenti, hogy csupán huszonegy felnőtt boszorkány élt Nagy-Britanniában. A boszorkák ugyan nincsenek sokan, de Mika tudta, vannak még mások is országszerte. Primula, aki magára vállalta a feladatot, hogy újabb boszorkákat kutasson fel és hívjon meg a nem-társaságba, említette már, hogy az évek során páran visszautasították az invitálását.

Mika nehezen hitte, hogy bárki is ellen tudna állni Primula rábeszélésének (amit kevésbé jó szándékú illetők talán inkább szelíd zaklatásnak mondanának). Mindenesetre megnyugtató volt a tudat, hogy ennek a maréknyi, bőrig ázott csoportnak a tagjain kívül is maradt még a fajtájukból.

Nem mintha számított volna a létszám. E találkozón kívül ugyanis nem beszélhettek egymással. Jóllehet Primula Beatrice Everly álmában sem szabta volna meg senkinek, hogyan éljen (legalábbis ezt hangoztatta), ám igen határozottan azt az álláspontot képviselte, hogy a Szabályzat mindannyiuk biztonságát szolgálja, ezért azokat a szabályokat tényleg be kell tartani. Ha túl sok ellenőrizetlen mágia összpontosul egy helyen, mondta, az előbb-utóbb feltűnő lesz. Mindannyiuk érdekében egymástól elvágva kell hát élniük. Nem lehet egymással kapcsolatuk, nem látogathatják egymást, nem válhatnak sms-t és e-mailt – röviden, nem lehet semmi, ami bárkit is elvezethetne egyik boszorkától a másikig.

(Persze Primulára nem vonatkozott a Szabályzat. Mika úgy vélte, ez csupán egy a számos előjog közül, amely megilleti a legidősebb, legnagyobb hatalmú és leginkább zsarnoki boszorkát.)

Ebből adódóan a csoportban mindennemű közösségi és rokoni érzést ezekbe a háromhavonta adódó kurta órákba kellett belegyömöszölni, ami valóban meglehetősen bizonytalan közösségi érzést eredményezett.

A hideg, sárszín égből feltartóztathatatlanul aláhulló esőben Primula egyszer csak megköszöri a torkát.

– Hogy s mint, kedveseim?

– Vizesen – fakadt ki Mikából.

– Köszönjük a tájékoztatást, lányom – mondta rezzenéstelen arccal Primula.

– Könyvklubnak hívjuk magunkat, Primula – vágta rá Mika ingerülten. – Fölösleges a semmi közepén rej-

tőzködnünk. Miért nem lehetett leülni egy nyomorult kávéra valahol, ahol van fűtés?

– A magam részéről úgy vélem, hogy a biztonságunk fontosabb a kényelmünkénél – felelte Primula, majd nyomban Mika torkának esett. – Persze ha azt veszem, milyen sajátos tevékenységgel töltöd az idődet, kedvesem, egyáltalán nem lep meg, hogy te nem egészen így érzel.

Mika sóhajtott egyet. Ebbe jól belegyalogolt.

Harmincegy évesen meglehetősen fiatal boszorkának számított a csoportban, ahol inkább az időseknek lejtett a pálya. Ugyan nem állt rendelkezésére kimutatás a boszorkák életkoráról, eléggé biztosra vette, hogy csak ő, Hilda Kim és Sophie Clarke jár negyvenen innen, így jobban kellene tartania Primulától, mint amennyire tart tőle. Az is igaz, hogy a boszorkatársai többségénél lényegesen jobban ismerte Primulát, és hogy ameddig csak Mika vissza tud emlékezni, sőt már azelőtt is ingatag viszony fűzte őket egymáshoz.

A probléma valójában abból ered, hogy minden boszorka árva. Primula szerint ennek egy hajdani, félre-sikerült bűbáj az oka. Mika biztosra vette, hogy ez a mese Primula fantáziájának szülötte, ugyanakkor nem tudott jobb magyarázatot, márpedig tény, hogy a boszorkák világra jövetelük után hamarosan árvaságra jutnak. Az sem számít, a világ mely táján látja meg a napvilágot az a boszorka, és az anya halálának oka is lehet ártalmatlan kórságtól hétköznapi balesetig bármi, egy biztos: hogy elkerülhetetlen. Egyes boszorkákat a nagyszülők vagy rokonok nevelték fel, aztán idővel felfedezték mágikus

képességeiket. Mindent egybevetve, és feltéve, hogy nem bizonyultak végzetesen gondatlannak bűbájaikkal, a boszorkák felnőtt korukig tulajdonképpen teljesen normális életet éltek.

Egyesek azonban, mint Mika, boszorkák lányai voltak. Sőt, néhányan közülük, mint Mika, ráadásul boszorkák *unokái* voltak. Ez persze ritkaság, mivel a boszorkák többsége – tudatában a következményeknek – nem szül gyereket, de olykor azért akadnak, akik mégis.

Mindenesetre amikor a kilencvenes évek elején Mika Moon, egy árva gyerek árva gyerekének az árvája egy túlterhelt szociális gondozóra maradt valahol Indiában, Primula rátalált, magával vitte Angliába, és egy teljesen kifogástalan, kellemes otthonban helyezte el, ahol teljesen kifogástalan, kellemes dadák viselték gondját.

Mika emlékezetében mindebből persze nem maradt meg semmi, arra viszont jól emlékezett, hogy mindenféle nemű, etnikumú és temperamentumú dadák és nevelők keze alatt nőtt fel, akik csakis addig maradhattak mellette, amíg fel nem tűnt nekik valami varázslat (amire rendszerint elég hamar sor került). Így aztán Mika arra, hogy bőven volt mit ennie, volt meleg ágya, voltak könyvei, jól emlékezett, állandó társaságra és szeretetre azonban alig.

Emlékezett viszont Primulára, aki időről időre meglátogatta, többnyire azért, hogy új gondozót kerítsen neki, és felhívja a figyelmét a Szabályzatra. Ennek következtében Mika vegyes érzelmeket táplált Primula iránt. Primula gondoskodott a biztonságáról, és ezért hálás is

volt neki, az ellen azonban minden porcikája tiltakozott, hogy egy ilyen kiszámíthatatlan, zsarnoki figura az élete része legyen. Amint elérte a felnőttkort, és a dadák meg a nevelők eltűntek mellőle, Mika nem tett eleget Primula kérésének, és nem maradt tovább. Elköltözött, és az elmúlt tizenhárom évben jobbára csak minden harmadik hónap harmadik csütörtökén találkozott vele.

Noha Mikának úgy tűnt, soha nem tudott olyat tenni, amivel Primula egyetértett volna, olyasmit sem tett soha, amit Primula kifejezetten ellenzett. Egészen az elmúlt évig legalábbis, amikor is Mika elkezdett videókat feltölteni a közösségi oldalára.

Boszi videókat.

Egyelőre Primula mintha továbblépett volna.

– Van esetleg valakinek valami gondja? – kérdezte az egybegyűltektől.

– Eléggé nehezemre esik nem megmondani a vőlegényemnek az igazat a varázserőmről – szólalt meg Hilda Kim. – Úgy érzem, egy jelentős részt eltitkolok magamból, és ezt nagyon nem szeretem.

– Mindig megvan a lehetőség úgy dönteni, hogy *nem* mész férjhez – jelentette ki Primula, aki úgy vélte, mindenkinek kötelessége áldozatot hozni a nagyobb jó érdekében. – És amíg ezt megfontolod, kedvesem – folytatta, mialatt Hilda előbb kinyitotta, majd ismét becsukta a száját, mint aki meggondolta magát, mindegy is, mit akart volna mondani –, van valakinek valamilyen *valódi* problémája? Faggatózó szomszédok, akik túl sokat kérdeznek? Bármiféle önkéntelen varázslat?

Erre mindenki csak a vállát vonogatta, és a fejét rázta. Primula vizsla tekintettel nézett végig a boszorkákon, sorra egymás után mindegyiket szemügyre véve, kicsit talán hosszabban időzve Mikánál. Meglehetősen csalódottnak látszott, hogy senki nem szólalt meg, mintha abban reménykedett volna, hogy valakit leteremthet a gondatlansága miatt.

– Hát akkor – folytatta, miközben hatalmas bűbájkönyv jelent meg a kezében –, van valakinek új bűbája, amit közreadna?

Ebből volt néhány: jobb alvást elősegítő bűbáj, főzet, amittől átmenetileg rózsaszín lesz a macska szőre (csak macskáé, és csak rózsaszín), elveszett dolgok megtalálását szolgáló bűbáj, valamint egy ráolvasás, amely azonnal megszünteti a szemek alatti fekete karikákat. (Primula, aki olyan mértékben halmozta fel a bűbájokat, mint egy sárkány az aranyat, ennek hallatán meglehetősen boszúsúnak látszott, amiért ez neki nem jutott eddig eszébe.)

Ahogy végére értek az új bűbájoknak, Primula megköszöri a torkát, és így szól:

– Végül van valakinek olyan híre, amit szeretne elmondani nekünk?

– Ugyan Primula, miért nem mondod ki, hogy a pletyka-percek következnek? – jegyezte meg vidáman Mika.
– Mindenki tudja, mi jön a bűbájok után.

– A boszorkányok nem *pletykálkodnak* – horkant fel Primula.

Ez ilyenformán történetesen nem igaz, ugyanis pontosan pletykákkal folytatták a találkozót.

– A múlt héten vissza akart jönni az exem – jelentette be a negyvenes éveit taposó Belinda Nkala, akinek sose volt ideje mások sületlenségeire. – Én persze nem fogadtam vissza, mire közölte velem, hogy nélküle semmit se érek. Aztán elment – tette hozzá csendesen. – De attól tartok, hetekig fog kínlódni az ágyékát kínzó, megmagyarázhatatlan viszketéstől.

Pár boszorka ezen nevetett, Primula ajka azonban keskeny csíkba húzódott.

– Na és te, Mika, éltél mostanában hasonló kis trükköcskékkel?

– Jaj, Primula, hogy a fenébe lenne nekem közöm ilyesmihez?

– Oka van annak, hogy ezt kérdezem, kicsi kincsem. Te aztán szeretsz kockáztatni.

– Ezerszer megmondtam – csattant fel Mika mérhetetlen bosszúsággal –, olyan videókat teszek közzé online, amelyeken úgy teszek, *mintha* boszorkány lennék. Az egész csak színjáték.

Primula felvonta a szemöldökét, mire Mika is.

– Sok százan csinálnak hasonlót, ha nem tudnád. Tök népszerű ez a boszorkányosdi.

– Boszorkánymánia – tette hozzá Hilda, miközben mindentudón bólogatott. – Nem olyan népszerű ugyan, mint a vidékmánia vagy a tündérmánia, de eléggé ott van.

Mindenki Hildára meredt.

– Nem is tudtam, hogy tündérek tényleg léteznek – kiáltott fel Agatha Jones, aki csaknem olyan idős volt,

mint Primula, és hajlamos volt azt hinni, hogy a fiatalokkal kiabálni kell, máskülönben nem ér el hozzájuk a mondandó jelentősége. – Mi jöhet még?

– Na ugye, Primula – mondta Mika, ügyet sem vetve a közbeszólásra. – Mindenféle emberek folyton boszorkánynak mondják magukat. Semmiféle kockázatot nem jelentek sem magamra, sem rád vagy bárki másra nézve. Akik megnézik a videóimat, azok közül senki nem gondolja, hogy én *tényleg* boszorkány vagyok.

Mika szerencsétlenségére azonban pontosan ebben a pillanatban, tőle több mint ötszáz mérföldre, valahol Norfolk egyik széljárta szegletében, egy nagy és csöndes házban egy csodálatos, szivárványszínű sálat és hatalmas puha papucsot viselő idős, sovány férfi ennek épp az ellenkezőjét jelentette ki.

* * *

– Na, erről aztán szó se lehet.

Ezt már Jamie mondta, a morcos könyvtáros, aki azonban nem azonos a szivárványszínű sálat és puha papucsot viselő idős, sovány férfivel. Ő ugyanis Ian. A könyvtárban tartózkodó harmadik személy pedig – Lucie, az ötvenes éveiben járó, duci, kerek arcú házvezetőnő – nagyot sóhajtott, mint aki pontosan tudja, hogy most mi következik. (Tényleg tudta, és igaza is volt.)

Ian lesimította a sálja végét, és azon a mély hangon válaszolt, amellyel élete nyolcvan-egynéhány éve során megannyi kis színház közönségét elbűvölte.

– Ne akadékoskodj, drágám. Nem áll jól neked.

Jamie-t nem hatotta meg a kritika.

– Nem gondolhatod komolyan, hogy *azt* idehozod – jelentette ki, és ujjával az Ian telefonjának képernyőjét betöltő csillogó-villogó arcra bökött. – Ebbe a házba?

– Miért ne? – kérdezte Ian.

– Hát már csak azért sem, mert kizárt, hogy igazi boszorkány – felelte Jamie bosszúsan. Ez nem volt ritkaság nála. – Miféle boszorkány mutogatná a varázstudományát egy platformon, ahol sokmilliós nézik?

Ha ott lett volna, Mika minden bizonnyal elégedett lett volna e kijelentés hallatán, Iant azonban nem tévesztette meg kettős blöffjével.

– Valódi boszorkány. – Ian csak kötötte az ebet a karóhoz.

– Honnan a fészkes fenéből tudod?

– Kitűnő megfigyelő vagyok. Csak nézz meg valamennyit ebből a videóból. – Ian úgy lóbálta a telefonját, mintha egy nyalókát lengetett volna egy totyogónak. – Csak egy percet. Ez minden, amit kérek tőled.

Jamie merev tekintettel bámult, de karját összefonva maga előtt nekidőlt az íróasztalának, hogy átlessen Ian vállá fölött. Ian kedélyesen megérintette a telefon képernyőjét, és elindította a videót.

A képernyőn látható nő úgy a húszas évei vége felé járhatott, és pont olyan bájos volt, mint amennyire minden csillogó szemű és vidám mosolyú ember bájos lehet. Jamie résnyire összehúzott szemmel igyekezett rájönni, mi ragadhatta meg Ian figyelmét. Semmi rendkívülit

nem látott abban a nőben. Hosszú barna hajának loknijai lazán kunkorodtak csupasz válla körül. Vastag fekete szempillákkal szegélyezett barna szeme, amely akkora, akár egy őzikéé, vidáman pislogott ki csillogó arcából, amely csillogás valami fényes pornak volt köszönhető, és bizonyára a nem evilági kinézetet volt hivatott szolgálni. Az látszott, hogy a nő nem fehér bőrű, de nehéz lett volna megmondani, milyen etnikumú: a bőre barackszín-barnás-aranyszerű *valamilyen*, bár lehet, hogy ez csak a csillámpor hatása. A videó felső sarkában megjelenő @MikaMoon sem adott támpontot.

– Az a titka – mondta a nő komisz mosollyal az arcán –, hogy a holdfényt pontosan két perccel éjfél után kell szüretelni. – Az akcentusa angol volt, de Jamie nem tudta, az ország mely részére tegye. A nő egy tálban folyékony ezüstöt tartott fel. – Vegyünk egy kiskanályt a leszüretelt holdfényből – folytatta üvegkanállal kevergetve az ezüst anyagot, és közben a kanál finoman csilingelt, amint a tál oldalának koccant –, és öntsük az üstbe.

Ahogy a kanálnyi állítólagos holdfényt az üstbe öntötte, az üstből apró szikrák pattantak ki, szentjánosbogarakként táncoltak a levegőben, majd kialudt a fényük.

– És már készen is van! – jelentette ki diadalmasan. – A tökéletes főzet szívfájdalmakra.

Ian megállította a videót. Jamie értetlenül nézett rá.

– Azt várod, hogy lenyűgözzön azzal az effekttel, amit ráeresztett az üstre? Vagy a szívfájdalmas badarsággal?

Ian gúnyosan nézett rá.

– Az üst? Ugyan, mit érdekel engem az üst! A lány érdekel. Hát nem látod? Szinte sugárizik róla a varázs.

Lucie csak most szólalt meg:

– Kedvesem, a színpadi hangodat használod – jegyezte meg szeretettel, meglapogatva Ian kezét. – Tudod, hogy ez Jamie-nél nem szokott bejönni. Azzal együtt – tette hozzá –, szerintem hallgassunk Ianre. Tudod, hogy ezekhez a dolgokhoz van érzéke. Ha azt mondja, hogy a lány boszorkány, akkor valószínűleg igaza van.

– Ugye? – mondta Ian, láthatóan elégedetten önmagával. – Tökéletes lesz.

– De Ian! – Jamie nem akart hinni a fülének. – Még ha *tényleg* boszorkány is, tele az arcával az a szaros internet. Annak a veszélye...

Ian olyan drámai erővel forgatta a szemét, hogy gyakorlatilag eltűnt a fejében, ahogy magyarázott:

– Tizennégyezer követője van. *Én* jóval híresebb vagyok, és mintha mégse bánnád, hogy itt vagyok. Persze – tette hozzá gyorsan, nehogy még Jamie az ellenkezőjét kezdje bizonygatni – azt világossá tesszük, hogy amennyiben idejön, sem a Scholnincs, sem a lányok nem jelenhetnek meg a videóiban semmiféle formában.

– És miből gondolod, hogy ez az erdei manó egyáltalán kapható lenne erre a dologra?

– Addig nem tudjuk meg, amíg meg nem kérdezzük.

Lucie csak állt, nyilvánvalóan elege volt már az egészből.

– Csak szavazás útján lehet erről dönteni – jelentette ki.

Ian vállat vont.

– Akkor a férjemet is ide kell hívni, nem igaz?

– Ken mostanra biztosan ágyba dugta a lányokat – mondta Lucie. – Idehívom.

– Én leszek a mérleg nyelve – szólalt meg Jamie.

– Ez a szerep csak akkor értelmezhető, ha van mit mérlegelni – mondta Ian.

A könyvtár ajtaja becsapódott, Lucie kiment. Jamie a fogát csikorgatva viharzott fel-alá a régi fapalcok között, hogy helyükre rakja a könyveket. Seholnincs könyvtárát utólag építették a főépülethez ötven-valahány éve, hatalmas ablakaival és a felső szintre vezető csigalépcsőjével gyönyörű volt, és zsúfolásig tele könyvekkel, kéziratokkal és földgömbökkel. Az ablakok az egyik oldalon dűnékre és alattuk a tengerre néztek, míg a másikon az elülső kertre, benne a fákra, hintákra és levendulabokrokra.

Jamie ezt a helyet szerette a legjobban a világon, bár e pillanatban nem nagyon tudta értékelni. Egyre az járt a fejében, hogy kiderül a titkuk, és kárba megy az egész életük.

Visszatérve a könyvtár elülső részébe Jamie ugyanott találta Iant, ahol előtte is volt, ismét a videót nézte.

– Bár látnád, amit látok – jegyezte meg Ian némi-képp vágyakozón. – Annyi körülötte a varázslat, hogy szinte lángol. Pont, mint a lányok.

Jamie nagyon szerette Iant, de az ég szerelmére, ez a pasas mintha egy költeményből bukkant volna elő, és most senkinek nincs szíve visszaküldeni.

– Én nem látom, hogy bármelyik lány is tüzet kapott volna – válaszolta kissé epésen Jamie –, úgyhogy ezzel nem sokat segítettél. És, mint már említettem, az se szá-

mít, ha *tényleg* boszorkány. Túl nagy kockázattal jár, ha bevonunk valaki újat.

Ian megragadta Jamie kezét.

– Nincs jobb ötletünk, James. Kifutunk az időből.

– Majd Edward...

– Nem csak Edwardról van szó – vágott közbe Ian.

– Jelenleg egyértelműen Edward a legnagyobb gondunk, de arra is gondolok, hogy mi lesz később. Azután. A lányok további életéről is szó van. Lillian, Isten ne verje meg, jól elcseszte ezt az egészet. Tényleg ilyen életet szánunk azoknak a csodálatos, drága gyerekeknek? Nem járhatnak iskolába. Szinte ki sem tehetik a lábukat Sehólnincsből. Csak ők maguk vannak egymásnak.

– Meg mi vagyunk nekik.

– Meg mi. – Egy pillanatra kihunytt Ian szemének örök ragyogása. Egy fotóra mutatott, amely ott állt Jamie íróasztalán, pár egymásra rakott könyvnek támasztva. – Nézz magunkra! A legjobb szándékunk ellenére sem tudjuk megadni a lányoknak mindazt, amire szükségük van. Nyolcvankét éves vagyok. Tudom, mit jelent elrejtteni önmagam. Tudom, milyen a társadalom peremén élni. A lányoknak önmaguk egy részét valószínűleg egész életükben titokban kell tartaniuk, de akkor is azt szeretném, ha kimehetnének a világba, és ott *élhetnének*. Kell nekik valaki, aki tudja, milyen az, aki tudja, hogy lehet úgy tenni és érezni, ahogy ők, és aki megmutatja nekik, hogyan vihetik további életüket bátran és biztonságban.

– Ezt én is tudom – mondta Jamie morcosan. – *Tudom*, Ian. De ez várhat Edward *utánig*. Viszont egy fel-

tételezett boszorkányba vetni a bizalmunkat, hát az bizony lutri. Nem vennék rá mérget, hogy megéri.

– Hacsak nincs jobb ötleted, nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne tegyünk próbát.

Mire Lucie visszatért a könyvtárba Kennel, már nem volt szükség szavazásra. Az egyetlen eldöntendő kérdés az maradt, hogyan győzzék meg Mika Moont arról, hogy beköltözzön Seholnincsbe. (Ian olyan szöveggel szándékozott üzenetet küldeni neki, amely azzal kezdődik, hogy „BOSZORKÁNY KERESTETIK”. Szerinte ez lenne a megfelelő felütés. A többiek ezzel nem értettek egyet.)

Mindeközben odafenn Skóciában Mika továbbra is ott vacogott a mólón az esőben, mit sem sejtve a felé tartó úthengerről.

MÁSODIK FEJEZET

BOSZORKÁNY KERESTETIK.

Két héttel később Mika e szavak ritmusára ütögette ujjaival megbízható, kis háromajtós, vajszínű kocsija, Seprűnyél kormányát. Épp elhajtott a tábla mellett, amely Norfolkba érkezése okán üdvözölte őt – az országnak ebben a részében nem járt azóta, hogy két évet itt töltött a Kelet-angliai Egyetem hallgatójaként –, a szélvédő sarkába rögzített GPS pedig azt közölte vele, hogy még mindig nagyjából egyórányi út áll előtte.

BOSZORKÁNY KERESTETIK. HÁROM IFJÚ BOSZORKA
MELLÉ KERESÜNK NEVELŐT, ITT LAKÁSSAL. FELTÉTEL
A KÖTÉLIDEGZET. TANÍTÁSI TAPASZTALAT NEM SZÜK-
SÉGES. BOSZORKÁNYISÁG ELVÁRÁS.

A tizennégyezer követő nem olyan sok, de ahhoz épp elég, hogy Mika közösségimédia-fiókjában mindennap felbukkanjon egy csokorra való fura, tolakodó és akár